

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **I. K.**
narozen X, státní příslušník Ukrajiny
bytem Stratov 185, 289 22 Stratov
zastoupen obecným zmocněncem Mgr. M. K.
sídlem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2023, č. j. OAM-2184-10/ZR-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny, který na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu z titulu zaměstnanecké karty s platností od 12. 6. 2022 do 9. 6. 2024. Dne 12. 11. 2022 byl žalobce při řízení motorového vozidla kontrolován policejní hlídkou a při opakovaném se podrobení dechové zkoušce mu bylo naměřeno 1,59‰ a 1,52 ‰ alkoholu v krvi. Za toto jednání byl trestním příkazem Okresního soudu v Nymburce ze dne 12. 12. 2022, č. j. 1 T 100/2022 – 40, který nabyl právní moci dne 11. 1. 2023 (dále jen „trestní příkaz“), odsouzen za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“), a to k peněžitému trestu ve výměře 20 000 Kč a k zákazu činnosti řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců.

2. V důsledku předmětného trestního odsouzení žalovaný z úřední povinnosti zahájil řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Výsledkem tohoto řízení bylo vydání v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byla podle § 37e odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 240/2022 Sb. (dále „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu, a současně mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 60 dnů od právní moci rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce uvažoval též o možné nepřiměřenosti dopadů zrušení dlouhodobého pobytu do žalobcova soukromého a rodinného života, kdy přihlédl k tomu, že žalobce jen ve dvou vyjádřeních zmínil, že má v České republice rodinné příslušníky, aniž by uvedl jejich konkrétní jména. Z údajů v Cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“) žalovaný nezjistil nic bližšího, než to že žalobce je ženatý. Proto poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 34, a ze dne 28. 11. 2018, č. j. 1 Azs 259/20018 - 29), podle nichž se rozsah a kvalita posouzení přiměřenosti odvíjí od kvality účastnických tvrzení, přičemž žalobce uvedl jen velmi obecná a strohá tvrzení, a proto nepřiměřenost dopadu do jeho soukromého a rodinného života nešlo dovodit.
3. Proti napadenému rozhodnutí nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků

4. Žalobce namítá nedostatečné a formální hodnocení důsledků napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, které považuje za značné. V České republice pobývá od roku 2019, spolu s ním zde ale pobývá i jeho manželka N. K. a jeho dcera D. K., které uprchly před válečným konfliktem na Ukrajině a získaly víza za účelem strpění, počátkem srpna 2023 by jim mělo být uděleno vízum dočasné ochrany s platností do 31. 3. 2024. Obě tyto rodinné příslušnice jsou evidovány v CIS, proto není pravdivé tvrzení žalovaného, že není zřejmé, kdo vlastně mají být žalobcovi rodinní příslušníci. Jeho nezletilá dcera vzhledem ke svému věku a neznalosti českého jazyka zatím nemůže navštěvovat školu a musí pobývat doma s jeho manželkou a učit se základům češtiny, přičemž na Ukrajinu se v důsledku válečného konfliktu vrátit nemohou, tudíž jsou na žalobci zcela závislé výživou. Žalobce je zaměstnanec společnosti PASCUAL POLABÍ s. r. o. a nutnost vycestovat by mu znemožnila v tomto zaměstnání pokračovat a zaopatřovat a vyživovat rodinné příslušníky. Skutečnosti související s vazbou na rodinné příslušníky však žalovaný hodnotil pouze formalisticky a neprovedl prakticky žádné důkazy o nuancích dopadů do soukromého a rodinného života. Nesmyslný je jeho argument, že žalobce může obdobou pracovní činnosti jako v České republice vykonávat i na Ukrajině. Žalovaný zkoumal jen jedinou podmínku, a to zájem společnosti, aby na území České republiky pobývali pouze cizinci, kteří nepáchají trestnou činnost. S tím lze souhlasit, nikoliv však v naprosto formalistickém pojetí zkoumání přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života cizince bez pořízení důkazů, které jsou veřejně dostupné. Tím je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.
5. Žalovaný se k žalobě nevyjádřil.
6. Soud vyzval žalobcovu manželku N. K. a jejím prostřednictvím též nezletilou dcera D. K. k uplatnění práv osob zúčastněných na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s., jmenované však tohoto práva nevyužily.

7. Při soudním jednání žalobcův obecný zmocněnec shrnul podstatnou část žalobní argumentace.

III. Posouzení žaloby soudem

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
9. Soud o žalobě rozhodl ve lhůtě 90 dnů od jejího podání [§ 172 odst. 10 ve spojení s § 168 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců].
10. Žaloba je nedůvodná.
11. Posuzovaná věc se týká zrušení žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
12. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců „[m]inisterstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“
13. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců [m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“
14. Mezi účastníky není spor o tom, že formální podmínky shora citovaných ustanovení byly v daném případě naplněny, neboť žalobce byl trestním příkazem pravomocně odsouzen za úmyslně spáchaný trestný čin. Podstatou sporu je otázka, zda žalovaný při aplikaci těchto ustanovení vzal dostatečně v potaz intenzitu zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, a zda mohl ke zrušení platnosti dlouhodobého pobytu přistoupit i za situace, kdy žalobce má na území České republiky manželku a nezletilou dceru, které jsou na něm závislé výživou.
15. V souvislosti s posouzením dopadů do rodinného a soukromého života cizince je třeba zdůraznit, že v případě zrušení zaměstnanecké karty z důvodu spáchání úmyslného trestného činu [§ 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] zákon žalovanému neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, neboť na rozdíl např. od důvodů uvedených v § 37 odst. 2 téhož zákona nepodmínil aplikaci § 37 odst. 1 posouzením přiměřenosti (viz též § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). V běžných případech a v obecné rovině lze totiž předpokládat, že spáchání úmyslného trestného činu bude převažovat nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života. Takový přístup není v právní úpravě ojedinělý a týká se řady ustanovení zákona o pobytu cizinců. Pro tyto případy NSS) dovodil, že i přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (viz

např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, odst. [13] a judikaturu tam citovanou, nebo výše zmíněný rozsudek č. j. 10 Azs 256/2019-39, odst. [15]). Jinak řečeno, správní orgán při zjišťování skutečností podstatných pro zásah do soukromého nebo rodinného života zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí, ledaže by relevantní skutečnosti byly správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo by v průběhu správního řízení vyšly najevo (srov. rozsudek NSS soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 34, odst. [23], nebo ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48).

16. Nejinak je tomu i v nyní posuzované věci, kdy žalovaný při úvaze o intenzitě zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života musel vycházet primárně z toho, co k tomu sám žalobce uvedl. Jak přitom plyne z obsahu správního spisu, žalobce ve svém podání ze dne 2. 3. 2023 prostřednictvím svého zmocněnce mj. uvedl: „*Můj mandant [tj. žalobce – pozn. soudu] má navíc na území České republiky rodinné příslušníky, kteří zde mají povolení k pobytu. I z tohoto pohledu by bylo zrušení platnosti zaměstnanecké karty nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života.*“ V dalším podání ze dne 26. 4. 2023 uvedl: „*Můj mandant má na území České republiky rodinné příslušníky vůči nimž má vyživovací povinnost. Vzhledem k válečné situaci na území Ukrajiny by zrušením zaměstnanecké karty bylo zasazeno nepřiměřeným způsobem do soukromého a rodinného života cizince a bylo by mu fakticky zabráněno plnit vyživovací povinnost.*“ Nic víc, co by souviselo s osobními a rodinnými poměry, žalobce v průběhu správního řízení neuvedl.
17. Soud zcela souhlasí s hodnocením žalovaného (viz str. 3 napadeného rozhodnutí), že tvrzení žalobce k jeho osobním a rodinným poměrům byla velmi obecná až strohá, neboť žalobce kromě

zmínky o rodinných příslušnících v České republice a zmínky o vyživovací povinnosti neuvedl nic bližšího, například ani jména svých rodinných příslušníků. Za této situace se žalovaný zcela logicky pokusil vyjít alespoň z výpisu CIS. Správně však uzavřel, že kromě údaje o tom, že je žalobce ženatý, není v CIS nic bližšího o jeho rodinných vazbách. Namítali žalobce, že v CIS jsou přeci evidovány i jeho manželka a dcera, pak patrně přehlíží, že výpis z tohoto systému na konkrétní osobu nezobrazuje žádné údaje o rodinných příslušnících. Výpis z CIS na osobu žalobce tedy neobsahuje žádný údaj o jeho manželce a dceři, které sice mohou být v CIS také evidovány (což soud nijak nepopírá), nicméně tuto skutečnost nelze ověřit jinak než zadáním jejich osobních údajů do tohoto systému. Pokud však žalovaný osobní údaje o žalobcově manželce a dceři k dispozici neměl, tak je logicky ani nemohl přes CIS vyhledat. To ostatně platí i ve vztahu k opět jen strohé informaci obsažené v žalobcově podání ze dne 2. 3. 2023 o tom, že jeho rodinné příslušnice mají na území povolení pobyt. Ministerstvo vnitra sice pravidelně shromažďuje a zveřejňuje údaje o povolených pobytech (trvalých či přechodných) občanů z třetích zemí, mezi které je řazena i Ukrajina (dostupné na www.mvcr.cz v sekci informační servis), avšak činí tak pouze v podobě sumarizovaných (početních) údajů, bez identifikace jmen a příjmení osob, jimž bylo povolení k pobytu uděleno. Nicméně, i kdyby žalovaný tyto údaje měl a znal jméno žalobcovy manželky a dcery, tak ani v takovém případě by nemohl bez dalšího učinit závěr o tom, zda tyto osoby skutečně tvoří rodinnou domácnost a jaký je mezi nimi vztah. K tomu by žalovaný musel mít relevantní a důkazně podložená tvrzení od žalobce, která však k dispozici neměl. Za dané situace tedy žalovaný těžko mohl učinit nějaký kvalifikovanější úsudek o nepřiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života.

18. Soud dále konstatuje, že žalobce patrně vychází z mylné domněnky, že mu existence rodinného života v České republice může založit nárok na dlouhodobý pobyt z titulu zaměstnanecké karty. Tak tomu ale není.
19. K tomu soud předně připomíná závěr ustálené judikatury, podle něhož si držitel pobytového oprávnění „*před pácháním trestné činnosti musel být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení zcela jistě negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě stěžovatelova odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého.* Stěžovatel si v této situaci musel být

vědom, že je povinen ctít právní předpisy státu, ve kterém dlouhodobě pobývá, jinak se v případě závažného narušování veřejných zájmů České republiky (či jiného státu Evropské unie) vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění, neboť s Českou republikou jej nepojí státoobčanské pouto a není mu tedy garantována možnost na jejím území pobývat bezpodmínečně.“ (podle rozsudku NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47, odst. [51], obdobně také rozsudky NSS ze dne 1. 4. 2021, č. j. 1 Azs 485/2020-32, odst. [13] ze dne 2. 4. 2020, č. j. 6 Azs 32/2020-26, odst. [22], ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59, odst. [17], ze dne 30. 3. 2017, č. j. 9 Azs 313/2016-41, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 3 Azs 94/2018-32, odst. [27], a ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 Azs 279/2018-44, odst. [27], ze dne 18. 6. 2015, č. j. 7 Azs 75/2015-34, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, nebo ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Azs 205/2020-48, odst. [27]).

20. Nárok na konkrétní pobytové oprávnění z důvodu existence rodinného života na území neplyne ani z mezinárodních úmluv. Jak opakovaně konstatoval Evropský soud pro lidská práva (dále též „ESLP“), smluvní státy Úmluvy jsou podle mezinárodního práva zásadně oprávněny samy stanovit podmínky vstupu cizinců na své území a pobytu na něm (srov. např. rozsudky ze dne 28. 5. 1985, *Abdulaziz, Cabales a Balkandali proti Spojenému království*, stížnosti č. 9214/80, 9473/81 a 9474/81, bod 67, nebo ze dne 21. 10. 1997, *Boujlifa proti Francii*, stížnost č. 25404/94, bod 42). Úmluva cizincům rovněž nezaručuje právo na vstup nebo pobyt v určité zemi. Smluvní státy tak nejsou povinny umožnit cizinci usadit se na jejich území (srov. např. rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014, *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, bod 103). Ostatně ani čl. 8 ani jiné ustanovení Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu, pokud řešení nabízené vnitrostátními orgány umožňuje dotčenému jednotlivci bez překážek vykonávat jeho

právo na respektování soukromého a rodinného života (srov. rozsudek ESLP ze dne 13. 10. 2016, *B.A.C. proti Řecku*, stížnost č. 11981/15, bod 35). Tyto závěry převzala i shora citovaná judikatura NSS.

21. Judikatura NSS rovněž dovodila, že je-li v důsledku povinnosti opustit území ohroženo nějaké jiné základní právo, jako např. právo na život v případě probíhajícího válečného konfliktu, pak je třeba primárně využít jiné prostředky právní ochrany. Zde soud odkazuje na již citovaný rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015 - 47, který poukázal mj. na to, že *„povolení k dlouhodobému pobytu [kterým je i zaměstnanecká karta] je omezeno dobou, na kterou bylo vydáno, a uplynutím této doby pozbývá samozřejmě platnosti; nelze pak logicky hovořit o ochraně nějakých nabytých práv nebo oprávněných zájmů, neboť jejich trvání bylo časově podmíněno. To neznámá, že by byla vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 [Úmluvy], případně do jiných základních práv. Těžko však hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp.)“* (odst. [23] a [24], zdůraznění doplněno zdejší soudem).

22. Dle českého právního řádu je tímto jiným právním prostředkem ochrany vízum za účelem strpění podle § 33 zákona o pobytu cizinců. Naopak zachování zaměstnanecké karty není jediným prostředkem, kterým je možné zachovat právo cizince na rodinný a soukromý život. Vzhledem ke zjevnému nesplnění zákonných podmínek pro zachování zaměstnanecké karty [§ 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] je plně postačující, pokud k zachování žalobcových základních práv účinně slouží jiný (byť nižší) pobytový titul, například právě zmíněné vízum za účelem strpění. Jak dovodil NSS, *„ukončení přechodného pobytu a stanovení lhůty k vycestování vede k tomu, že cizinci je stanovena určitá doba, po kterou je na daném území ‚tolerován‘ (obdobně působí i samotný výjezdní příkaz). Jakkoliv má vydání výjezdního příkazu vést primárně k přípravě na vycestování cizince z území ČR, nemůže-li cizinec vycestovat, má právo v době platnosti výjezdního příkazu požádat o povolení k přechodnému pobytu, mj. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců. (...) je tak zřejmé, že ani rozhodnutí o ukončení přechodného pobytu, ani udělení výjezdního příkazu není přímým zásahem do práv stěžovatelky a její nezletilé dcery, neboť nevede k nucenému vycestování z území ČR. Napadené rozhodnutí sice ukončilo dosavadní pobytové oprávnění stěžovatelky, nicméně z něj lze dovodit, že tento ‚výsledek‘ není definitivní.“* (podle rozsudku NSS ze dne 18. 11. 2022, č. j. 7 Azs 269/2022 - 27, odst. [25] až [26]). Týž závěr potvrdil i Ústavní soud ve svém usnesení ze dne 3. 5. 2022, sp. zn. I. ÚS 7/22, v němž konstatoval, že *„zrušení povolení k přechodnému pobytu představuje podstatně menší zásah do práv cizinců než v případě jejich vyhoštění, neboť není spojeno se zákazem pobytu na území ČR. Stěžovatelka může usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území ČR. Správní orgány i soudy přilehavě poukázaly na to, že například může podat žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění jejího pobytu na území ČR podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu, že jí ve vycestování brání překážka na její vůli nezávislá.“*
23. Žalobce nadto zásah do soukromého života v žalobě spojuje především se situací na Ukrajině a dosud probíhajícím válečným konfliktem. I zde je prostředkem ochrany již zmiňované vízum za účelem strpění podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Možnost získání tohoto víza přitom nebrání skutečnost, že žalobci byla výrokem II napadeného rozhodnutí uložena povinnost vycestování z České republiky. Přesně k této situaci se podrobně vyjádřil rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022 - 27, kdy právě v souvislosti s Válkou na Ukrajině zopakoval, že *„co je dnes již notorietou: na Ukrajině probíhá ode dne 24. 2. 2022, kdy na její území vpadla vojska Ruské federace, válečný konflikt (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2022, č. j. 10 Azs 537/2021 - 31, a na něj navazující rozsudky mj. ze dne ze dne 25. 3. 2022, č. j. 8 Azs 336/2021 - 33, ze dne 24. 3. 2022, č. j. 1 Azs 36/2022 - 31, ze dne 31. 3. 2022, č. j. 9 Azs 13/2022 - 32, či ze dne 3. 11. 2022, č. j. 3 Azs 337/2021 - 33). Tento konflikt si doposud vyžádal bezpočet obětí nejen bojových operací, ale i vražd, mučení a dalších zločinů spáchaných příslušníky invazních vojsk na civilním obyvatelstvu (srov. rozsudek NSS ze dne ze dne 14. 4. 2022, č. j. 5 Azs 89/2022 - 24). Navrácení stěžovatele na Ukrajinu by jej proto mohlo vystavit nebezpečí vážné újmy na životě či zdraví, jakož i případnému nelidskému či ponižujícímu zacházení. Bylo by proto v rozporu se závazkem non-refoulement plynoucím z čl. 2 a 3 Úmluvy. Stěžovateli uložená povinnost vycestovat ve lhůtě 60 dnů z území ČR však sama o sobě v rozporu se závazkem non-refoulement není. Stěžovateli se touto povinností neukládá navrátit se do země původu, nýbrž „jen“ vycestovat z území ČR. Dostát závazku non-refoulement lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. S takovou možností ostatně výslovně počítá úprava v § 179 odst. 5 ve spojení s § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců v případech, kdy by jinak bylo vyloučeno užití*

důvodů znemožňujících vycestování v důsledku mj. zvlášť závažné trestné činnosti cizince (...) Za druhé je třeba rozlišovat uložení povinnosti vycestovat jako zákonného důsledku zrušení pobytového oprávnění od jejího nuceného výkonu. V posuzované věci má stěžovatel k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit. **Stěžovateli byl současně se stanovením lhůty k vycestování udělen výjezdní příkaz, na základě něhož je stěžovatel ve lhůtě k vycestování oprávněn pobývat na území ČR (k povaze výjezdního příkazu srov. např. rozsudek ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019 - 49). Stěžovatel v této lhůtě může iniciovat řízení, v nichž bude zohledňována právě nemožnost jeho vycestování. V tomto ohledu se nabízí především možnost žádat o udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, a možnost žádat o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 zákona o pobytu cizinců“** (odst. [33] až [38], zdůraznění doplněno zdejším soudem).

24. S ohledem uvedené dospěl soud k závěru, že žalobce má k dispozici právní prostředky zajišťující, že nemusí bezodkladně vycestovat do země původu – typicky vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zrušením dlouhodobého pobytu z titulu zaměstnacké karty a uložení povinnosti vycestovat tudíž nedochází k porušení základních práv, které by s nuceným vycestováním do země původu mohlo být spojeno. Jinými slovy, jediným řešením žalobcovy situace z hlediska dodržení mezinárodněprávních závazků České republiky, včetně Úmluvy, není nutně pouze dlouhodobý pobyt na základě zaměstnanecké karty. Jestliže tedy žalobce svým trestněprávním jednáním zapříčinil, že právě pro tento druh pobytového oprávnění přestal splňovat zákonem stanovené podmínky, pak žalovaný toto pobytové oprávnění zcela správně zrušil. Napadené rozhodnutí je tedy v souladu se zákonem.
25. Soud dává žalobci zapravdu pouze potud, že žalovaný pochybil, když doručoval žalobcovu zmocněnci písemnosti poštou, a nikoliv do datové schránky. Měl-li žalobcův zmocněnec zřízenou datovou schránku, pak bylo povinností žalovaného doručovat do ní (viz § 19 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů), a nikoliv prostřednictvím pošty. Odlišný způsob doručování by zde však zjevně nemohl vést k jinému věcnému posouzení. Jak navíc plyne ze správního spisu, i navzdory tomuto nesprávně zvolenému způsobu doručování byly písemnosti zasílané žalobcovu zmocněnci vždy nakonec doručeny. Ostatně ani v žalobě není namítáno, že by se žalobce o napadeném rozhodnutí či jiné zasílané písemnosti nedozvěděl či s nimi nebyl seznámen. Z tohoto důvodu soud neshledal, že by uvedené pochybení ve způsobu doručování představovalo vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

26. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu